

Erklæring af statsminister Anker Jørgensen.

(7. marts 1975).

I folketingets møde den 7. marts 1975 fremsatte statsministeren, *Anker Jørgensen*, følgende udtalelse af særlig karakter i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 2 (F. sp. 1067):

„Tirsdag den 4. marts om eftermiddagen orienterede forligsmanden, amtmand Sigurd Wechselmann, mig om, at han fra begge parter på arbejdsmarkedet havde fået et nej til en forligsskitse, som forligsmanden samme morgen havde forelagt parterne.

På denne baggrund så forligsmanden ikke nogen mulighed for at stille et mæglingforslag, men i betragtning af den alvorlige karakter af de udsendte konfliktvarsler ville forligsmanden anbefale, at forligsmandskollegiet anvendte sin beføjelse til at udsætte konflikternes iværksættelse i yderligere fjorten dage, og det skete så samme aften.

Umiddelbart efter min samtale med forligsmanden bad jeg om en orientering hos Landsorganisationen og Dansk Arbejdsgiverforening. På det grundlag måtte vi i regeringen drage den konklusion, at der næppe var nogen mulighed for, at fortsat mægling ville føre til positivt resultat. Vi måtte derfor se i øjnene, at Danmark fra den 22. marts ville være kastet ud i en storkonflikt, hvis der ikke forinden blev fundet en løsning på overenskomstsituationen ved regeringens og folketingets medvirken.

Det ville være en ulykke for landet og for hundredtusinder af lønmodtagere, hvis en omfattende konflikt i denne ekstraordinære situation fik lov til at udvikle sig. Som vi alle ved, er omkring 150.000 arbejdere i forvejen ramt af arbejdsløsheden. En storkonflikt ville kaste yderligere 350.000 ud i en ledighed af ukendt varighed. Det ville naturligvis være en belastning, som kunne blive særdeles alvorlig for hundredtusinder af arbejderhjem, og i den nuværende situation kunne en så omfattende konflikt få endnu mere vidtrækkende konsekvenser. Over-